

Sygn. akt V CZ 93/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa M. S. i B. S.

przeciwko M. W. i R. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2017 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt II Ca .../16,

1)oddala zażalenie,

**2)nie obciąża skarżących zwrotem kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych M. W. i R. B. od wyroku tego Sądu z dnia 7 czerwca 2016 r., uznając ją za niedopuszczalną, bowiem wartość przedmiotu zaskarżenia dla każdego z pozwanych wynosi 35 000 zł i jest niższa od ustawowego progu określonego w art. 398² § 1 k.p.c.

Pozwani zaskarżyli powyższe postanowienie zażaleniem, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżący zarzucili naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. oraz art. 476 § 1 pkt 3 k.p.c. poprzez pozbawienie sprawy przymiotu sprawy pracowniczej. Zdaniem skarżących, źródłem roszczeń odszkodowawczych dochodzonych w sprawie jest wypadek przy pracy, którego doznał syn powodów, w sprawach zaś pracowniczych wartość przedmiotu zaskarżenia, od której uzależniona jest dopuszczalność skargi kasacyjnej, wynosi nie mniej niż 10 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Powodowie w postępowaniu przed sądami powszechnymi dochodzili szeregu roszczeń, które jedynie częściowo miały charakter pracowniczy. Roszczenia o charakterze pracowniczym zostały prawidłowo wyłączone do odrębnego rozpoznania. Pozostałe zaś roszczenia, w tym roszczenia rodziców o zapłatę odszkodowania w kwocie po 5.000 zł za znaczne pogorszenie się sytuacji życiowej z uwagi na śmierć syna w wypadku przy pracy oraz o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie po 30 000 zł z tytułu krzywdy polegającej na naruszeniu dobra osobistego w postaci zerwania więzi emocjonalnej ze zmarłym synem nie należą do kategorii roszczeń z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Roszczenia te stanowią osobiste roszczenia powodów o charakterze cywilnoprawnym i nie wynikają z następstwa prawnego po zmarłym pracowniku.

Skarga kasacyjna, w sposób oczywiście nieprawidłowy zaadresowana do Sądu Najwyższego - Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, nie dotyczy roszczeń pracowniczych, ponieważ takie roszczenia zarówno pod względem przedmiotowym jak i podmiotowym muszą być bezpośrednio związane ze stosunkiem pracy, a nie pozostawać jedynie, jak w niniejszej sprawie, w dalece pośredniej relacji.

Skoro kwotową granicą dopuszczalności skargi kasacyjnej jest wartość przedmiotu zaskarżenia nie niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga kasacyjna, w której wartość ta była niższa, została prawidłowo odrzucona.

Wobec powyższego, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., zaś o kosztach postępowania – na podstawie art. 102 k.p.c..

jw

kc